

OKÓLNIK

KURII DIECEZJALNEJ PŁOCKIEJ

3/2021

Płock – dnia 22 stycznia 2021 r.

11

LIST APOSTOLSKI W FORMIE „MOTU PROPRIO” „SPIRITUS DOMINI”
OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA
O ZMIANIE KANONU 230 § 1 KODEKSU PRAWA KANONICZNEGO
NA TEMAT DOPUSZCZENIA OSÓB PŁCI ŻEŃSKIEJ
DO POSŁUGI LEKTORATU I AKOLITATU

Duch Pana Jezusa, odwieczne źródło życia i misji Kościoła, udziela członkom ludu Bożego darów, które pozwalają każdemu z nich, w odmienny sposób, przyczynić się do budowania Kościoła i głoszenia Ewangelii. Te charyzmaty, zwane posługami, o ile są publicznie uznawane i ustanawiane przez Kościół, są w stałej formie oddawane do dyspozycji wspólnoty i jej misji.

W niektórych przypadkach takie posługiwanie ma swoje źródło w konkretnym sakramencie, a mianowicie w sakramencie święceń. Inne zadania na przestrzeni dziejów zostały ustanowione w Kościele i powierzone przez niesakramentalny obrzęd liturgiczny poszczególnym wiernym, na mocy szczególnej formy sprawowania kapłaństwa chrzcielnego oraz celem wsparcia ściśle określonej posługi biskupów, prezbiterów i diakonów.

Zgodnie z czcigodną tradycją, przyjmowanie „świeckich posług”, które św. Paweł VI uregulował w Motu Proprio *Ministeria quaedam* (17 sierpnia 1972 r.), poprzedzało – na sposób przygotowania – przyjęcie sakramentu święceń, choć posług takich udzielano również innym zdatnym wiernym płci męskiej.

Niektóre zgromadzenia Synodu Biskupów podkreśliły potrzebę doktrynalnego pogłębienia tej kwestii, aby odpowiedzieć naturze wspomnianych charyzmatów oraz potrzebom czasów, a także aby udzielić odpowiedniego wsparcia dla zadania ewangelizacji, za którą odpowiedzialna jest wspólnota kościelna.

Przyjmując te zalecenia, osiągnięto w ostatnich latach rozwój doktrynalny, który pokazał, w jaki sposób określone posługi ustanowione przez Kościół mają za podstawę wspólną kondycję człowieka ochrzczonego i królewskie kapłaństwo otrzymane w sakramencie chrztu; są one zasadniczo różne od posługi święceń, którą otrzymuje się w sakramencie święceń. Również ugruntowana praktyka w Kościele łacińskim istotnie potwierdziła, że takie świeckie posługi, opierając się na sakramencie chrztu, mogą być powierzane wszystkim zdatnym wiernym, zarówno mężczyznom jak i kobietom, zgodnie z tym, co zostało już domyślnie przewidziane w kanonie 230 § 2.

W związku z tym, po zapoznaniu się z opinią właściwych dykasterii, uznałem za stosowne dokonanie zmiany kanonu 230 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego. Dlatego zarządzam, aby kanon 230 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego miał od tej pory następujące brzmienie:

„Osoby świeckie, posiadające wiek i przymioty ustalone zarządzeniem Konferencji Episkopatu, mogą być na stałe przyjęte, przepisaniem obrzędem liturgicznym, do posługi lektoratu i akolitu, udzielenie jednak tych posług nie daje im prawa do utrzymania czy wynagrodzenia ze strony Kościoła”.

Zarządzam również zmianę innych przepisów, mających moc prawną, które odnoszą się do tego kanonu.

Polecam, aby to, co zostało zarządzane w niniejszym Liście Apostolskim w formie Motu Proprio, było przestrzegane w całości, bez względu na jakiegokolwiek argumenty przeciwne, nawet gdyby były godne szczególnej wzmianki, oraz aby zostało ogłoszone poprzez opublikowanie w *L'Osservatore Romano*, wchodząc w życie tego samego dnia, a następnie aby zostało opublikowane w oficjalnym komentarzu *Acta Apostolicae Sedis*.

Rzym, u św. Piotra, dnia 10 stycznia 2021 roku, w święto Chrztu Pańskiego, w dziewiątym roku mojego pontyfikatu.

Franciszek

INFORMACJA: Ojciec święty Franciszek swoją decyzję wyjaśnił ponadto w „Liście na temat dopuszczenia kobiet do posług lektoratu i akolitu” do Prefekta Kongregacji Nauki Wiary, kard. Luisa F. Ladarii, SJ, z dnia 10.01.2021 r. Tekst listu jest dostępny w internecie oraz w Miesięczniku Pastorskim Płockim.

Płock, dnia 19 stycznia 2021 r.

Ks. Piotr Grzywaczewski
Kanclerz Kurii

12

NOTA NA TEMAT ŚRODY POPIELCOWEJ

Nalożenie popiołu w okresie pandemii

Prot. N. 17/21

Po odmówieniu modlitwy błogosławieństwa popiołu i po pokropieniu go w milczeniu wodą święconą, kapłan zwróciwszy się do obecnych, wypowiada jeden tylko raz do wszystkich formułę z Mszału Rzymskiego: „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię” lub „Pamiętaj, że jesteś prochem i w proch się obrócisz”.

Następnie kapłan wyciera ręce i nakłada maseczkę ochronną na nos i usta, potem nakłada popiół na tych, którzy do niego podchodzą, albo – stosownie do okoliczności – sam podchodzi do tych, którzy stoją na swoich miejscach. Kapłan bierze popiół i posypuje głowę każdego, nic nie mówiąc.

Z siedziby Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, 12 stycznia 2021 r.

Robert Kard. Sarah
Prefekt

† *Artur Roche*
Arcybiskup Sekretarz

13

LIST PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI DS. INSTYTUTÓW ŻYCIA KONSEKROWANEGO I STOWARZYSZEŃ ŻYCIA APOSTOLSKIEGO NA DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO 2.02.2021 R.

„Zgromadzeni na Świętej Wieczerzy, by odnowić w sobie łaskę wiary”

Umiłowani w Chrystusie Panu Bracia i Siostry!

Każdy z nas został obdarzony łaską wiary, o którą – aby jej nie utracić – musimy się troszczyć. Odpowiednie narzędzia ku temu otrzymaliśmy od Boga na Chrzcie Świętym. Czy jednak zdajemy sobie sprawę z tego, jak wielkie rzeczy dzieją się podczas tego sakramentu? Św. Ludwik M. Grignion de Montfort, autor *Traktatu o prawdziwym nabożeństwie do Matki Bożej* pisze, że ślubowanie chrzcielne to największe i najbardziej podstawowe zobowiązanie naszego życia wiary. Dlaczego? Dlatego, że wyrzekamy się wtedy szatana i jego pychy oraz wyznajemy wiarę w Trójjedynego Boga, w którym *żyjemy, poruszamy się i jesteśmy*. On, jako jedyny, ma moc skutecznie wspomagać nas w walce z otaczającym złem, tak by dojść do pełni życia w miłości. Święty Ludwik zaznacza także, że *główną przyczyną zepsucia ludzkich serc należy doszukiwać się w zapominaniu zobowiązań chrzcielnych, przy czym jedynym środkiem zaradczym wobec szerzącego się zła jest odnawianie i wypełnianie chrzcielnych obietnic*.

Siostry i Bracia, Bóg pragnie, abyśmy Go bardziej znali, kochali i dzielili się Nim z innymi. Od nas jednak zależy to, w jaki sposób i kiedy otworzymy się na Jego Boskie uzdrawiające działanie, pamiętając nade wszystko o Chrzcie Świętym, podczas którego – najczęściej dzięki naszym rodzicom – oddaliśmy się pod opiekę Miłosiernego Boga. Na drodze wiary Bóg nigdy nie zostawia nas samych, daje nam przy-

kłady świętych, pośród których szczególne miejsce zajmuje Najświętsza Maryja Dziewica i św. Józef, Jej Oblubieniec. Oni to dzisiaj zapraszają nas do wspólnego przeżycia Święta Ofiarowania Pańskiego.

Przychodzić do Światła

Święto to, zwane potocznie Świętem Matki Bożej Gromnicznej, wiąże się ściśle ze świecą, symbolem światła, które rozprasza mroki naszego życia. To Jezus jest owym ŚWIATŁEM, a Maryją Tą, która z woli Bożej przynosi JE światu. Czyż wydarzenie to nie przypomina nam znowu o naszym Chrście Świętym, kiedy to od Paschału – znaku Zmartwychwstałego Chrystusa – zapala się świecę, której światło, nie tylko symbolicznie, ma towarzyszyć naszemu życiu? Maryja z Józefem zapraszają nas dziś, byśmy troszczyli się o to światło i przez wytrwałą modlitwę we wspólnocie Kościoła pielęnowali swoją więź z Jezusem. Źródłem i szczytem naszej modlitwy jest *Eucharystia – Święta Wieczerza*, która uzdalnia nas do trwania w jedności z Bogiem. Tylko mocą płynącą z Eucharystii możemy pokonać każdą ciemność naszego życia i przebywać nieustannie w kręgu Bożego światła.

Dziś obchodzą swoje święto osoby konsekrowane, które – jak przypomina nam św. Jan Paweł II – są *znakami i zapowiedzią świata przyszłego, w którym Jezus Chrystus, Pan uniżony i uwielbiony, ubogi i wywyższony, stanie się pełną i nieprzemijającą radością dla nas i dla naszych braci i siostr, wraz z Ojcem i Duchem Świętym* (VC 110). Bóg wybrał niektórych z nas, by na drodze życia według ślubowanych rad ewangelicznych byli dla wszystkich znakami przyszłego życia. Obchodząc kolejny Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, dziękujemy Bogu za wszystkie osoby, które podjęły to powołanie.

Słuchać, by tworzyć wspólnotę

Wydarzenie, które dziś wspominamy – Ofiarowanie Pana Jezusa – dokonuje się w Świątyni, miejscu, które Bóg wybrał, aby być bliżej każdego z nas. Ona jest Jego Domem, w którym pragnie spotykać się z nami, i w ten sposób łączyć nas w jedną Bożą Rodzinę.

Przechodząc do Świątyni na *Eucharystię – Świętą Wieczerzę*, przychodzimy tworzyć wspólnotę wiary, nadziei i miłości. Na podobieństwo stołu, z którego spożywamy posiłki dla ciała, podczas Eucharystii Bóg staje się Pokarmem dla naszego ducha, umacnia nas od wewnątrz. To tu słuchamy Słowa Bożego i spożywamy Ciało i Krew Chrystusa. Słowo ma moc rozjaśnić ciemności naszego serca, Ciało Chrystusa umacnia nas w codziennym pielgrzymowaniu do domu Ojca, stając się Pokarmem na życie wieczne. Nie jest jednak łatwo zrozumieć tajemnicę Eucharystii i Wspólnoty Kościoła, w której Ona się dokonuje. W tym względzie – w każdym z nas – toczy się walka duchowa, która pokazuje, jak trudno wytrwać przy Słowie Bożym.

Niestety, w codzienności życia zapominamy, że Bóg chce nam towarzyszyć i chronić przed oszustwem grzechu, który zniekształca nam obraz Boga i Jego Wspólnoty. Jakże często zastępujemy Słowo Boże pustymi nowinkami czy zewnętrznymi informacjami, które zagłuszają głębię Bożego Słowa. Wtedy, gdy człowiek ulegnie pokusie zatopienia się w słowie ludzkim, zaczyna myśleć, działać i żyć wyłącznie tym, co zewnętrzne, narażając się ostatecznie na wielkie rozczarowanie i zniechęcenie życiem. Słowo Boże zaprasza nas do wejścia w przestrzeń Bożego życia. Ono sprawia, że każde wydarzenie, nawet to trudne, nabiera sensu i może nas przybliżyć do Boga i drugiego człowieka. W przestrzeni Słowa Bożego nie ma sytuacji po ludzku straconych.

Widzieć człowieka i dzielić się wiarą

Wiara, która rodzi się ze słuchania Słowa Bożego, może dojrzewać tylko we wspólnocie. Wspólnota jest przestrzenią jej wzrostu i rozwoju. To we wspólnocie, wśród ludzi można doświadczać miłości i uczyć się prawdziwie kochać. Wspólnota jest także naszą siłą, gdy słabniemy, podporą, gdy upadamy, pomaga iść do celu, gdy tracimy nadzieję. Jednym słowem, jest ona wsparciem w każdej naszej potrzebie. Począwszy od Chrztu Świętego jesteśmy włączeni we wspólnotę Kościoła i otoczeni jego modlitwą. Kościół to wspólnota Boga i ludzi, której – pomimo słabości tych drugich, *bramy piekielne nie przemogą*. Siłą Kościoła jest bowiem sam Bóg, to On go buduje i gdy trzeba, przeprowadza przez każdą *ciemną dolinę*. Dlatego we wspólnocie Kościoła wraz z psalmistą możemy wołać: *zła się nie ulęknę, bo Ty jesteś ze mną*.

Znakiem sensu życia wspólnotowego są osoby konsekrowane. We wspólnocie swojego zgromadzenia, instytutu, we wspólnocie Kościoła czy po prostu tam, gdzie posługują, nie rozstając się ze Świątynią, przypominają nam o nieustannej obecności Boga w naszym życiu. Ich wierne trwanie na modlitwie i w pracy, w świecie doświadczonym osłabieniem więzi małżeńskich, rodzinnych i społecznych nabiera

szczególnego znaczenia. Dziś wiele osób doświadcza głębokiego kryzysu wiary, inni porzucają wspólną Kościół. W tej sytuacji wspólnoty zakonne stają się swego rodzaju źródłami światła w świecie pogrążonym w ciemności rozproszenia. Dzięki ich wytrwałej modlitwie możemy uczestniczyć w radosnym okrzyku Symeona: *Teraz, o Panie, pozwól odejść swemu słudze w pokoju, bo moje oczy ujrzwały Twoje zbawienie, któreś przygotował wobec wszystkich narodów. Światło na oświecenie pogan i chwałę ludu Twego, Izraela.* I my chcemy wytrwale oczekiwać obietnicy Bożej i wierzyć, że każda ciemność prędzej czy później zostanie rozproszona światłem płynącym z zaufania Bogu i Jego Słowu.

Życ Bożą obecnością

Osoby konsekrowane są w sposób szczególnie powołane do przeżywania tajemnicy Bożej obecności na drodze wiary. W ten sposób pomagają nam właściwie rozeznawać wolę Boga w naszym życiu i przyjmować ją z przekonaniem, że Bóg pragnie dla nas wyłącznie DOBRA. Dobra, którego ostateczny kształt poznamy w wieczności. Dziękujemy dziś za siostry i braci, za dziewice konsekrowane i pustelników, za osoby żyjące w instytutach świeckich. To ich obecność sprawia, że nie czujemy się sami, towarzyszą nam oni w wielu przestrzeniach naszego życia i pomimo tego, że sami doświadczają ludzkich ułomności, chcą nam służyć i być dla nas wsparciem.

Ostatni czas, naznaczony dramatem pandemii, stał się dla wielu z nas próbą wiary, a zarazem sprawdzianem wzajemnej odpowiedzialności za siebie. W tej przestrzeni nie zabrakło obecności osób konsekrowanych, którzy spieszyli i spieszą z pomocą potrzebującym, chorym, cierpiącym, osamotnionym, ubogim i zapomnianym. Ich obecność jakże często pomaga nam odzyskać utraconą nadzieję i wiarę w to, że Bóg jest naszym Ojcem.

Zakończenie

Dziękujemy wszystkim konsekrowanym, którzy w tak różnorodny sposób towarzyszą naszej codzienności. Wiemy doskonale, jak wiele dzieł, których nie sposób tu wymienić, podejmują oni w Kościele i świecie. Niech dobry Bóg wynagradza Wasze poświęcenie i Wasz trud codziennym błogosławieństwem. Prośmy także – jak zawsze – o wierne powołania do tej szczególnej służby Bożej.

Niech św. Józef – *Opiekun Jezusa, ukochany ojciec, ojciec czułości, w posłuszeństwie i w gościnności; ojciec twórczej odwagi, robotnik, zawsze w cieniu* – jak nazwał Go Ojciec Święty Franciszek, ogłaszając tak niedawno Rok św. Józefa, otacza nas wszystkich swą szczególną opieką i umacnia w wierności na drodze powołania, które każdy z nas otrzymał. Bądźmy wierni Bogu, słuchając i wypełniając Jego Słowo, w czym niech nas wspomaga Maryja, Matka Boga, Matka Kościoła oraz nasza Matka.

† Jacek Kiciński CMF

Przewodniczący Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego
i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego KEP

ZARZĄDZENIE: List Przewodniczącego Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego KEP przekazujemy do dowolnego wykorzystania duszpasterskiego.

Płock, dnia 22 stycznia 2021 r.

† Mirosław Milewski
Wikariusz Generalny

ZAPROSZENIE BISKUPA PŁOCKIEGO NA DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO 2021

W święto Ofiarowania Pańskiego – 2 lutego 2021 r. (wtorek), będziemy obchodzić już po raz dwudziesty piąty, ustanowiony przez św. Jana Pawła II, Dzień Życia Konsekrowanego. Pragniemy w tym dniu w sposób szczególny dziękować Bogu za łaskę wybrania naszych sióstr i braci do życia w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie. Będziemy prosić o umocnienie ich na drodze życia konsekrowanego oraz modlić się o nowe powołania dla wspólnot zakonnych żeńskich i męskich.

W tym roku, ze względu na pandemię koronawirusa, mając na uwadze nasze zdrowie i bezpieczeństwo będziemy ten dzień przeżywać w zmienionej formie. Do wspólnej modlitwy we własnej wspólno-

cie domowej zapraszam wszystkie osoby konsekrowane z naszej diecezji: kapłanów zakonnych, siostry zakonne, braci zakonnych, dziewice i wdowy konsekrowane. W tym dniu o godzinie 16.30 będę sprawował Mszę Świętą w kaplicy Domu Macierzystego Sióstr Pasjonistek w Płocku, która będzie transmitowana na kanale youtube Katolickiego Radia Diecezji Płockiej (<https://www.youtube.com/watch?v=yEyQFZpH-Rw>).

Zachęcam, aby przed Mszą Świętą, o godzinie 16.00 każda wspólnota zakonna zgromadziła się we własnej kaplicy na nabożeństwie, podczas którego dokona się *Akt zawierzenia osób życia konsekrowanego*. Zapraszam do łączności online wszystkie wspólnoty zakonne oraz każdego z Was, drodzy diecezjanie, kto pragnie modlitewnie wyrazić wdzięczność i wsparcie osobom konsekrowanym.

Pamiętajmy, że podobnie jak całe społeczeństwo, także nasi zakonnicy i zakonnice borykają się w tym trudnym czasie z wieloma trudnościami materialnymi. Nie zapomnijmy zatem o pomocy finansowej dla zakonów w ramach tradycyjnej tacy zbieranej w naszych kościołach w święto Ofiarowania Pańskiego 2 lutego.

W Roku św. Józefa, Mistrza życia wewnętrznego, pragniemy szczególnie prosić o Jego wstawiennictwo i czerpać z pozostawionego nam wzoru posłuszeństwa woli Bożej. Nasze świętowanie powierzamy również opiece Matki Bożej, pokornej Służebnicy Pańskiej. Święty Józefie – módl się za nami!

Płock, dnia 22 stycznia 2021 r.

† *Piotr Libera*
Biskup Płocki

ZARZĄDZENIE: Zaproszenie Biskupa Płockiego na Dzień Życia Konsekrowanego 2021 r., należy odczytać wiernym podczas wszystkich Mszy św. w niedzielę 31 stycznia 2021 r., w ramach ogłoszeń duszpasterskich.

Płock, dnia 22 stycznia 2021 r.

† *Miroslaw Milewski*
Wikariusz Generalny

15

SŁOWO BISKUPA PŁOCKIEGO DOTYCZĄCE PRZYGOTOWANIA DZIECI DO PIERWSZEJ SPOWIEDZI ORAZ PIERWSZEJ KOMUNII ŚWIĘTEJ

Czcigodni Księża!

Drodzy Rodzice i Katecheci!

Wielkimi krokami zbliża się jedno z najważniejszych wydarzeń w życiu każdej chrześcijańskiej rodziny: pierwsza spowiedź i Komunia Święta dziecka. W Diecezji Płockiej ta niezwykła uroczystość przeżywana jest zazwyczaj w maju, a poprzedza ją okres przygotowania, na który składają się: uczestnictwo w niedzielnej Eucharystii, udział w katechezie parafialnej i szkolnej, różnego rodzaju spotkania formacyjne dla dzieci i ich rodziców. Niestety, pandemia zaburzyła dotychczasowe formy oddziaływania duszpasterskiego i katechetycznego, w tym także tradycyjne metody przygotowania do pierwszej spowiedzi oraz Komunii. Ograniczenia w ilości uczestników na nabożeństwach niedzielnych, zdalne nauczanie katechezy, a także uzasadniony niepokój duszpasterzy i rodziców związany z groźbą zarażenia się niebezpiecznym wirusem, wzywają do szukania nowych form i sposobów formacji w przygotowaniu do tego ważnego w życiu duchowym wydarzenia.

W związku z tym pragnę wskazać cztery płaszczyzny, na których może realizować się nasza wspólna troska o jak najlepsze przygotowanie i przeżycie uroczystości pierwszej spowiedzi i Komunii Świętej dziecka:

1. „Instrukcja o pierwszej spowiedzi oraz Komunii Świętej dzieci” XLIII Synodu Diecezji Płockiej w punkcie 8 stwierdza: *Odpowiedzialnymi za przygotowanie dzieci do Pierwszej Komunii Świętej są rodzice. Współodpowiedzialnymi za przygotowanie dzieci do Pierwszej Komunii Świętej są proboszcz, pozostali księża pracujący w parafii oraz katecheci zakonni i świecy*. Słusznym wydaje się większe zaangażowanie rodziców w proces przygotowania dzieci poprzez **przekazanie im dostępnych materiałów**

formacyjnych, tak aby w ramach katechezy rodzinnej mogły wzrastać w wierze i owocnie zrealizować cały proces przygotowania do przyjęcia Eucharystii po raz pierwszy.

2. W celu budzenia w dzieciach pragnienia pełnego przeżywania Eucharystii, konieczny jest ich udział we Mszy Świętej. Dlatego, pomimo pandemii i dyspensy, jaką otrzymaliśmy, **nie należy rezygnować z Mszy św. z udziałem dzieci przygotowujących się do przyjęcia Pierwszej Komunii Świętej** z uwzględnieniem obowiązujących przepisów sanitarnych. W celu zapewnienia bezpieczeństwa dzieciom oraz ich rodzicom, duszpasterze mogą zapraszać ich w mniejszych grupach do udziału w specjalnie dla nich sprawowanej Eucharystii w niedzielę lub w dni powszednie.

3. W punkcie 9. „Instrukcji o pierwszej spowiedzi oraz Komunii Świętej dzieci” czytamy: *Pierwszym miejscem przygotowania oraz przystąpienia do Pierwszej Komunii Świętej jest parafia zamieszkania dziecka*. Dlatego niezwykle istotne byłoby, aby duszpasterze zadbali o właściwą formację dzieci i rodziców organizując również **spotkania formacyjne w mniejszych grupach lub indywidualnie** (z zachowaniem reżimu sanitarnego).

4. *Program nauczania religii rzymskokatolickiej w przedszkolach i szkołach* zatwierdzony przez Komisję Wychowania Katolickiego Konferencji Episkopatu Polski wiąże ściśle przygotowanie do tego sakramentu z katechezą szkolną. Dlatego ważne byłoby zwrócenie uwagi katechetom na konieczność **prowadzenia tej formacji w klasie III** także podczas zdalnego nauczania, przy jednoczesnym objęciu szczególną troską uczniów mniej angażujących się w ten proces.

Godne przeżycie uroczystości pierwszej spowiedzi i Komunii Świętej dziecka wymaga wspólnego działania rodziców, duszpasterzy i katechetów. Ufam, że moje wskazania pomogą we właściwym przygotowaniu dzieci do jak najpełniejszego przeżycia pierwszego spotkania z Jezusem w sakramencie pokuty i pojednania oraz Komunii Świętej.

Na trud wspólnej pracy: dzieciom, rodzicom, katechetom i kapłanom – z serca błogosławię –

† *Wasz Biskup Piotr*

Płock, dnia 21 stycznia 2021 r.

We wspomnienie św. Agnieszki, dziewicy i męczennicy

16

KOMUNIKAT KANCELARII KURII

Czcigodni Księża, na prośbę ks. bp. Michała Janochy, Przewodniczącego Rady ds. Kultury i Ochrony Dziedzictwa Kulturowego KEP, przekazujemy „Kalendarium niezbędnych działań konserwacji zapobiegawczej i bieżącej opieki nad zabytkowymi kościołami”, w postaci komunikatora dźwiękowego i wersji tekstowej, adresowanych do księży proboszczów i administratorów zabytkowych świątyń.

https://drive.google.com/drive/folders/1KH8Ab4teCVKsalmSgmC9kG_lmfyj48Jw?usp=sharing

W „Kalendarium...” zawarte są podstawowe, przydatne informacje i porady, które odpowiadają poszczególnym miesiącom roku. Autorką pomysłu jest pani profesor Bogumiła Rouba i Narodowy Instytut Dziedzictwa.

Płock, dnia 22 stycznia 2021 r.

Ks. Piotr Grzywaczewski
Kancelarz

Kuria Diecezjalna Płocka

Płock, dnia 22 stycznia 2021 r.

Nr 144/2021

Ks. Piotr Grzywaczewski

Za zgodność